

„Kevadised häälled“ Kadrinas

Hiljuti sõitsin ma Kadrinasse. Juba enne alevikku sissejõudmist kuulsin ma kanget kolinat, mürinat ja podinat. Mõtteisse süvenenult arvasin, et see on vist traktor, mis sõidab kuhugi kolhoosi. Lähemale jõudes muutus pragin tugevamaks, kuid oodatavat traktorit polnud kusagil märgata.

«Pull... pull... tsu... plaks... viu» kostis üha edasi. Vaatasin kasvava imestusega ümber, sest ma ei saanud aru, mis võis põhjustada selliseid häälitsusi. Kuid lõpuks ikkagi taipasin, mis põhjustas kära. See oli ju muusika, mis kanti üle Kadrina raadiosõlme. Valjuhääldaja oli üles pandud rahvamaja fassaadile ning need rõõgatused, mis sealt tulid, olid kuulda enamikule alevi elanikkonnast. Kuid

mitte üksnes minul ei jooksnud muusikat kuuldes üle selja külmajudinad, vaid ka mõnej teisel möödujal oli selline tunne. Üks kartlik hobune hakkas isegi lõhkuma.

Mind paneb imestama rahvamaja juhataja sm. O. Niinesalu «kõlmavereiusus». Parajasti tuli ta rahvamaja uksest välja ning, kordagi ülespoole vaatamata, siirdus edasi. Ta näib juba harjunud olevat sellise muusikaga. Nimetatud olukorrast peaks huvitatud olema ka Kadrina raadiosõlme juhataja sm. Lillemägi, kes peaks senisest tõsisemat tähelepanu osutama kodanike kultuursemale teenindamisele hiljuti radiofitseeritud alevikus.

H. HEINI.